

Sinde har antydet, at det kunde gaa an. Nej, det er utvivlsomt korrekt at blive staaende ved den Opfattelse af Forslaget, at det kun kan anvendes paa fremtidige Prioritetsforhold. Hvad særlig § 4 angaar, søgte den højtærede Minister at stille denne Paragraf i det mildest mulige Lys. Jeg tror nu ikke, at det kan lykkes. Paragraffens Vedtagelse vilde føre os til alt andet end rationelle Tilstande. Brugeligt Pant falder, som jeg allerede har paavist, uden for Paragraffen, og dog er det et praktisk vigtigt og hyppigt forekommende Forhold. Endvidere komme vi til den irrationelle Ordning, at naar en Ejendom var pantsat i Forbindelse med Besætning og Inventarium, og Pantkøberen gør Udlæg i Ejendommen, skal der forbeholdes Ejdendet Ret til, trods det fæste Udlæg, at søge Fuldbyrdelse i det pantsatte og i Forbindelse med Ejendommen udlagte Løsøre; men naar Besætning og Inventarium enten slet ikke er pantsat eller pantsat særskilt, saa kan en Kreditor komme og gøre Udlæg i saadant Løsøre — Heste, Vogne, Kreaturer o. s. v. — og over for et saadant Udlæg staaer Ejdendet aldeles magtesløst. Dets Ret kommer til at afhænge af tilfældige Omstændigheder. Den ærede Ordfører bebrejdede mig, at jeg havde fremført positive Urigtigheder angaaende § 4. Jeg vil da spørge ham, om ikke den af mig fremsatte Opfattelse stemmer fuldstændig med, hvad der ligger i Paragraffen. Hjemler Paragraffen nogen som helst Afgang for Ejdendet til at omstøde et Udlæg, der er gjort enten i ikke pantsat Løsøre eller i Løsøre, som er særskilt pantsat? Det staaer altsaa fast, at § 4 kun yder Ejdendet en Brødel af den Beskyttelse, som man siger, at man vil forstaae det.

Jeg vil, inden jeg slutter, ikke undlade at bemærke til den højtærede Justitsminister, at jeg ikke har udtalt noget om, at et Ejdende i Tilfælde af, at en Ejendom tages til brugeligt Pant, er pligtigt til at blive hos Pantkøberen og tjene ham. Derom har jeg intet udtalt; jeg har kun sagt, og det fastholder jeg, at Ejdendet er pligtigt til at tjene hos den Husbond, det har fæstet sig til, selv om hans Ejendom tages til brugeligt Pant af en Kreditor. Kommer Forsalbstiden, og Ejdendet ikke faar sin Løn, ja, saa kan det gaa; men indtil den Tid skal det blive hos Husbonden og kan ikke uden Kontraktbrud forlade ham. Naar den højtærede Minister endvidere ytrede, at et Ejdendes Fordring paa Løn forfalder, naar Ejendommen tages til brugeligt Pant, maa jeg udtale min Forundring over, at man skal høre en saadan Ytring fra den højtærede Justits-

minister. Det vilde være en lidet heldig Tilstand især for Vandbruget, om den Omstændighed, at en Pantkøber tog en Ejendom til brugeligt Pant for en Rentereftance — altsaa en Besiddelsestagselse, der ikke kunde være meget længe — uden videre skulde have til Følge, at alle Tjenestefolkenes Krav paa Løn forfalder med det samme. Men heldigvis er Forholdet ikke saaledes efter gældende Lov og Ret.

Til Slutning endnu kun dette: Vil man virkelig gøre noget for at sikre Ejdendet dets Løn, saa kommer det ærede Udvalg til at tage Sagen op til en ny og, jeg tør vel sige, grundigere Overvejelse end den, der har fundet Sted til denne 2den Behandling.

Alberti: Jeg kan jo kun være tilfreds med, at den ærede Ordfører indrømmer, at man i og for sig kan undvære §§ 1 og 2 og dog naa det, som er Hovedsagen ved Lovforslaget, og som jeg fuldt ud sympatiserer med, nemlig at give Ejdendet større Sikkerhed for, at det faar sin Løn, men jeg vil dog henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vilde være rigtigt mellem anden og tredje Behandling at tage §§ 1 og 2 under fornyet Overvejelse for at søge at give dem en anden Skikkelse. Jeg kan paa ingen Maade være enig med den ærede Ordfører i hans Opfattelse af § 1, at den skulde indeholde en Indskrænkning i den Ret, som nu tilkommer Ejdendet. Jeg har jo allerede udtalt mit Syn herpaa, da jeg før havde Ordet, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med at komme ind derpaa igen. Naturligvis har den ærede Ordfører Ret, naar han siger, at man ikke kan tvinge et Ejdende til at tjene en anden Husbond, men fordi en Pantkøber gør Udlæg i Pantet og driver det for Husbondens Regning i Tiden, indtil Auktionen har fundet Sted, har Ejdendet paa ingen Maade faaet nogen anden Husbond. Der er i Virkeligheden her ikke sket andet end, at der ad Tvangsvejen er sket det samme, som Husbonden kan gøre ad frivillig Vej, nemlig ansætte sin Forvalter eller Beskytter, hvad man vil kalde det, af hvem Ejdendet maa modtage sine Ordre. Jeg tror, at i Mangel af positiv Lovbestemmelse, som vi jo ikke have nu, er Ejdendet ude af Stand til i Tilfælde af Udlæg at forlade Ejendommen, og saa mener jeg ganske vist, ligsom det er antydet i Betænkningen, at naar man giver Ejdendet den større Sikkerhedsret, kan man ogsaa paa dette Punkt stille det en lille Smule anderledes, det kan paa dette Punkt, om det skulde være, taale nogen Indskrænkning i sin Ret. Der er ogsaa den Mangel ved § 1, som det allerede er frem-